

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	„ 0.60
Exterior	„ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, MARS 6 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l'envio del periodich, ho posin en coneixement d'aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarhi al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

CONTESTACIÓ AL DISCURS

DEL SENYOR

NÚÑEZ DE ARCE

PER DON

VALENTÍ ALMIRALL

PRESIDENT DEL "CENTRO CATALÁ"

Avans de conceixer lo text de vostre discurs; quan teníam de son tema sols las notícias que 'ns havia donat lo telégrafo, me vaig comprometre á combatrerlo. Després que he pogut llegirlo íntegro, casi casi m'arrepenteixo d'haver contret lo compromís, puig que observo que en ell, si hi ha poch que discutir, hi hauría moltíssim que disputar, y per fortuna, ni jo crech que surti la veritat de la disputa, ni la causa que sostinech necessita descendir á son terreno. Vos, al aludirme á mí ó al ocuparvos de mas obras, vos deteniu tan

aprop dels llindars del insult, que ni 'l domini que presumo haveu de tenir sobre vos mateix, vos salva de traspassarlos alguna que altra vegada. Jo, en cambi, procuraré mantenirme tan apartat del perill, que estich casi segur de no caurer en ell ni una vegada sola. La confiança que tinch en la solidés dels arguments y rahons en que 'l particularisme s'apoya, me permetrá conservar la serenitat, fins al contestar aquells párrafos en que diheu, «Pontífice del *particularisme*,» (1); en que califiqueu de doleuta nostra causa, ó sosteniu que enveriném la desesperació dels interessos industrials» (2); en que afirmeu que «escrich monstruositats» (3); en que 'ns acusan de «adular las flaquezas del amor provincial, y d'enconar ab aspres estimulants la natural excitació de interessos, que s'han cregut ó que realment han sigut llastimats,» (4) ó al retxassar aquells altres párrafos del mateix calibre. Si vos acuseu al regionalisme de que, «ab la jactancia de ser un sistema lògich, racional y práctic, es lo deliri més confós de quants poden sortir de cervell humá malalt,» y resumiu lo *particularisme* catalá en «la reunió fortuita de duas exageracions irreductibles, juntas, pero no confosas, com duas feras dintre de la mateixa gavia, en lo círcul estret d'un renaixement literari, faltat en son origen de generosos ideals y d'amples horizons,» (5) no temeu, no, que vos contesti,—aplicancho al unitarisme, avassallador y ab-

(1) pág. 41 del discurs del senyor Nuñez de Arce.

(2) Pág. 7 de idem.

(3) Pág. 18 de idem.

(4) Pag. 24 de idem.

(5) Pág. 25 de idem.

sortent,—ab lo, «més ho ets tú,» per mes que ho hagin posat en boga molts dels que, en mitj de la postració y defalliment d' Espanya, son, com lo borni, reys en terra de cegos. Me proposo discutir, no disputar, y si voleu que vos parli ab franquesa, al acceptar lo quant que per telégrafo vaig saber m' haviau dirigit desde l' Ateneu de Madrid, lo móvil que 'm guiá fou, aprofitar la ocasió que m' oferiau de plantejar lo problema particularista regionalista, no sols davant de las provincias principalment interessadas, sino també davant d' aquellas altrás, quals directors s' havían donat la consigna de fer lo buyt á nostre voltant, per medi de son silenci absolut.

Y en aquest punt, havéu de permétreu que vos dongui las gracias, y, com á adversari lleal, vos felicito per la mostra d' independent energia que haveu donat, al rompre la consigna, portant lo regionalisme á la cátedra de la Societat que presidiu. No vos perdonarán probablement vostres colegas y consocios, y sens cap dubte la fredor ab que reberen vostre discurs, va ser produhida, no per las ideas y apreciacions que váreu llensar, sino per lo que vostres oyents imaginaren ser falta de tacte. La major part d' ells son tan enemichs del particularisme com vos; molts trobaren tal vegada que haviau estat encare fluix contra 'l Catalanisme y 'ls que 'l sostenim y propaguem, tots ó casi tots farien coro á vostras frases quan entonávau ditirambos á la superioritat castellana y á las excelencias de la cort. Tots ells, además,—y dich tots, perque si alguna excepció hi pogués haver, no la conech,—no hagueran trobat contra nostres principis, arguments mes sólits ni rahons de mes pes que 'ls que vos vareu emplear, perque jo que conech, encara que sols per lo cataléch, la biblioteca del Ateneu de Madrid, sé que no hi ha en ella elements pera l' estudi escrupulos del regionalisme en sas variadas manifestacions, ni he vist tampoch aquest estudi en cap obra castellana. No pogué, donchs, la fredor naixer de la essencia de vostre discurs: va ser exclusivament filla de las circumstancias.

Y que no m' enganyo al parlar de la consigna de silenci que s' han imposat vostres colegas madrilenys, ho sé per propia expe-

riencia. Dels meus modestos estudis polítichs-socials, se n' han ocupat revistas y periódichs extrangers tan acreditats com la «Revue Britannique,» «La Gironde» de Burdeos, «Le Figaro,» etc., etc., y alguns alemanys y suissos, además de molts de provincias espanyolas, dedicántlos hi varis d' ells escrupulosos articles de moltas páginas, y en cambi, sols algun que altre periódich de Madrid los ha esmentat per pur compromís, copiant un d' ells un articlet d' un obscur diari de població subalterna de Catalunya. Quan en Agost últim, trobantme casualment en Madrid, vaig ser invitat per mon amich lo Redactor en Jefe de «El Progreso,» á tractar en son periódich lo tema del regionalisme, que las circunstancias havían convertit llavors en questió candent, després de publicat lo primer article, en que sols havía vertit algunas generalitats, y que, á pesar d' aixó, lográ interessar á una part de la premsa madrilenya, aquesta convingué en no ocupar-se del assumpto; y en efecte, ni un sol periódich va dir una paraula sisquera sobre 'l segon article, que precisament entrava en lo fondo de la questió, contenía afirmacions de trascendencia, y exposava la línea de conducta del catalanisme. Quan presentárem á don Alfons XII lo que vos diheu, ab molt acert, que s' ha donat en anomenar «Memorial de agravios de Cataluña,» del qual vaig tenir l' honor de ser redactor ponent, si be tots los periódichs ompliren llugas columnas, comentant y ponderant los incidents á que la presentació doná lloch, ni un sol volgué entrar á discutir lo fons de las queixas, ni 'l programa en la Memoria continguda. Vos haveu tingut la suficient energia,—tractantse d' un literat com vos, no puch suposar que haguet donat inconscienciam una ensopegada, pera rompre ab la consigna y posar á discussió un tema que vostres colegas s' havían privat tractar, y per aixó veureu que son justas las gracias ab que he comensat lo present párrafo.

LA BORDA

*“La ley que condemna, si
es injusta, de la acció seva
no 'n dirém justícia sino
crim”*

Era bé una tarde aquella
en que Natura convida,
á meditar sí la vida
es com 'ns la pintan, bella;
fresca font regalimaba
á la vora d' un torrent,
l' herba la torcia 'l vent
que ab suavitat bufaba;
l' aigua clara anguilejant,
los aucells creuant lo vol,
y 'l cant bell del rossinyol,
feyan tal conjunt d' encant
que lo cor fanatisat
ab tal caudal de bellesa
—jo 't salud' naturalesa
hauría ab gust pronunciat.
Buscant aliviá 'l pesar
en tan deliciós paratje,
ven sortida del ramatje
com segueix me va parlar.
No fou ven dels meus sentits
que ab fascinació atrevida
vingués á turbar ma vida
ab amarchs y cruels crits,
no; era la ven armoniosa
d' una nena desgraciada,
d' una rosa desfullada
mes hermosa qu' una rosa.
—Perque ploras li vaig dir?
—Perque ploro 'm respongue?
¿ay ni jo mateixa ho sé
quant milló 'm fora morir!
Volguí ser lo seu amich,
volguí saber lo dolor
que motivava aquella plor
principi de son fatich;
Y ab lo cap sobre del pit
y la mirada indecisa,
va ferme aquesta concisa
relació son esperit.
“Soch al mon y es positiu
que hi só perque visch y sento;
mes si ho dich eridant ja mento

mon cos es y el cor no viu”
“Igual que un ser criminós
visch ó vegeto ab desfici,
patint mon cor lo suplici
mes dur y mes vergonyós”
“Só criminal sen 's haber
comés cap crim ni delicte,
só criminal pél conflicte
d' ignorar qui 'm doná 'l ser;
“Só criminal perque 'l pare
que m' en es devant de Deu,
no 'm vá voler dá 'l nom séu
y 'm va negá 'l séu la mare;”
“Só criminal perque abdós
lo crim portan en lo front,
encara que 'l néci mon
res 'ls hi trobi afrontós”
“En ff, mon ansia desborda
del cor tot ple d' amargura,
só criminal perque ab dura
veu, aquet mon me diu *borda*”
“Y qui es lo culpable? Qui es
qu' en 'quest cruel fatalisme,
m' ha llensat dins del abisme
sen 's cap tort haber comés?
“Jo sense honor! falsa ley
que tan durament judicas!
¿si un mot sens honra m' aplicas
dónam honra per remey?”
“Jo d' un moment de deliri
só l' objecte responsable?
¿jo innocenta só culpable?
pera mí 'l fél y el martiri?”
“Jo que neixo perque sí,
jo que no sé lo que só,
jo que no puch ser milló,
jo que 'l meu nom no puch dí”
“Sens que com un apestat
tothom fugi de ma vora,
tinch de plorar á tothora
de tu mon l' odiós legat?
“Y 'ls autors d' aquesta vida
que corra dintre mas venas?
¿ah! per ells tu no tens penas!
com que tas lleys son mentida!”
“Guardas pera mí lo cástich
y si busco en tu prestigi
fallas contra mi 'l litigi
responentme ab tó sarcástich”
“Péls que 'm son pares no tens

ni un mot ni una frase dura,
per mi innocenta criatura
despreci, rabia, odi immens”
“Com que en mi no hi trobas culpa
mes perxó culpables veus,
la passas d' ells á mi y creus
que ta gracia ja 'ls disculpa”
Segueix donch ab tó de neci
cometent un doble crim,
que de ma virtut al cim
t' respondré ab mon despreci”

HORACI FLACII.

COBART O VALENT

En presencia de la carta escrita per nostre paysá y amich F. Raspall, nos venen á la ment las dos paraulas que serveixen d' epígrafe al present.

Es cobart ó valent lo qui 's suïcida? No vull afirmar ni lo primer ni lo segon sens haver fet primer l' apología de la mort voluntaria.

Las doctrinas modernas tractan de posar una barrera á la idea regeneradora que á grans passos porta á l' home al coneixement d' un *mes allá*. Las doctrinas que sortidas de Roma 'ns son predicadas, pretenen feros creurer que qui atenta á sa vida, comet un crim.

Lluny estich de creurer que tal cosa puga portar lo sagell de la vritat, tan mes quan cau per son propi pés, en lo espayós camp de las cosas legals.

Naixém per la voluntat de dos ser estranys al nostre (perque encare *no som*) contra ó no de la que seria nostra voluntat si poguessim portar l' edat dels desenganys, á la primera de nostras impresions.

No vull discutir si al naixer só materia ó si aquesta materia es lo que constituheix mon ser ó bé si só un compost d' ánima y cos. Ni jo podria aclarirho ni ho aclarirà la filosofia de cap temps. Jamay sabrá l' home d' ahont vé ni allá hont vá.

M' encaro ab los que sostenen l' existencia de l' ánima y que son los que mes repulsius

se mostran pél que deixa la vida voluntariament.

De si hi ha contradicció ab lo que diuhen aquets, no s' ha de discutir, puix no 's compren que 'l qui admet una existencia eterna fassa tans escarafalls, sab lo qui, resolt y ab plé coneixement, se deslliga de la carn y pren lo vol cap á regions sospitadas si bé completament desconegudas.

La vida es una manifestació terrena; pero 'ns ha dit algú que altres manifestacions no existeixin?

Si atenentnos als avensos astronómichs, haguessim de profundisar lo que diu la ciencia; si al costat d' aquest estudi hi posessim la creencia relligiosa que sosté l' existencia de l' ánima y en mitj de tot aixó doném per certa la teoría de la transmigració, totas qui sab si lucubracions del esperit humá; pero que ningú 'm negará que están mes ó menos admesas, trobariam que qui 's suïcida no fa mes que cumplir ab un deber.

Los católichs *pur sang* s' esbalotan y no tenen prous mots de condemnació contra qui comet tal acte y no veuhen, ó no volen veurer, que en lo pecat portan la penitencia.

O sino que respongan.

Cristo, lo fundador de la Iglesia, si hem de creurer lo text sagrat, qué va ser? Ell sabia qu' entre sos deixebles n' hi havia un que 'l trahía, un que se 'l venia pera entregarlo en mans dels Juheus; ell li digué, ell ho feu saber á tots y no obstant y las prediccions fetas, va entregarse sense esfors en mans dels que habia pronosticat l' habian de crucificar. No? es una forma de suïcidi com qualsevol altre?

Pera mí, lo mateix se suïcida aquell que 's dona la mort per sas propias mans, com aquell que sabent l' han de matar, espera que arribi aixó que hem donat per dirne lo terrible colp.

Passém á un altre ordre de cosas.

La vida es de qui la té, ningú pot disputarlhi. Si li han donada contra sa voluntat, per la mateixa rahó que li ha sigut imposada, pot arrancársela quan hé li plagui. Qui pot disputarlhi? És que redimits de cos, l' avens filosófic del sigle, pretén esclavisarnos la conciencia? Deixém á l' home lliure. ¿No te una rahó? En vá es que tractin los que 's volen donar lo nom de Mentors de l' humanitat, de posarlhi

obstacles; ella farà sa via, malgrat tot lo qu'ells pugan dir. Lo suïcida, serà tot lo que vulgan menos cobart.

No afirmaré may que siga valent; y no ho afirmaré, perque no sé qué vol dir en aquest cas que tracto, valentia. Per mí es una barreja de las dos cosas, com crech molt posat en rahó, que no 's necessita haber perdut las facultats mentals per arribar en aquet cas.

Si hi ha algú que puga esplicarme la serenitat que preceheix al punt fatal, lo càlcul ab que prepara los elements que l'han de fer sufrir menos, en una paraula, al medi qu'esculleix pera que 's fassa l'acte ab la mes rapidesa possible, segurament que no 'm dirà qu' aixó siga l'obra d' un cap faltat de cervell.

En Robeck feu l'apologia del suïcidi y un cop feta, va saldar comptes ab aquet mon; d' ell ne trech aixó que ho dedico als que creuhen ab l'existencia de un altra vida, mes que als que creyém que després d' aquí... á fer malvas.

«Si un dit per exemple s'enmalalteix al extrém que amenassi la má, escoltem los consells facultatius y si aconsellan separarlo, hi consentim pera no perdre aquella, 'l bras y quí sab si 'l cos.»

«Donchs no veig per qué no 's pot fer igual en lo cas que 'ns ocupa.»

Si l'ánima 's troba llatserada per martiris successius, si de contratemps en contratemps no 's logra un punt de repós y en lloch de ser la vida una manifestació, es la conversió d' un home ab un *Ecce-Homo*, per qué no s'ha de buscar l'alivi á tanta pena per lo medi que los mateixos doctrinaris 'ns han ensenyat; aixó es, separant l'ánima del cos.

Veus aquí, després que podria esplayarme molt mes, lo concepte que 'm mereix lo suïcidi.

No l'abono; pero tampoch lo condenno.

Me quedo pensant sobre d' ell com l'ánima de 'n Garibay.

M. CADENET.

À CATALUNYA

Los ulls ne vaig voltant á mon entorn
per si veurer podré; folla esperansa,
puix que mon pobre cor plé de frisansa
está per poder veurer't altre jorn.

Á mon cor plé de néu hi sento un forn
que ab son caliu renaix ta recordansa,
per tu, ma Catalunya, es la anyoransa
que despiadada 'l cor me té en un torn.
Si pogués de mos avis la memoria
independenta sent torná á reviuere,
fora per mí un destell d' immensa gloria;
podentne plé d' orgull poder escriure
ab lletres d' or y sanch la vera historia
¡Independenta al fi! Torna á somriuere!

RAM-MAT.

Buenos Aires 21 Febrer de 1887.

NOVAS

En lo certámen de Perpinyá han sigut premiats los següents poetas catalans: D. Jacinto Verdaguer Pbre, D. Manel Ribot y Serra, D. Apeles Mestre, D. Victor Brosa y Sagerman y Da. Enriqueta Paler y Frullol.

També ho foren los Srs. D. Francisco Marteau y D. M. Sabaté 'ls dos de aquella Ciutat.

S' estan organisant en Centre 'ls catalanistas de Sant Celoni, San Pol de Mar y Breda.

Per mes que no 'ls vingui bé als que afiliats á partits polítichs vehuen ab mal ull tant noble moviment de Catalunya, aquest va prenent un increment com no l'ha prés ni 'l pendrá cap altre agrupació que s' inspiari ab la política madrilenya.

En lo concurs Literari celebrat últimament á Perpinyá, la poesia Catalana á passat al devant de la Francesa.

En lo repartiment de joyas als premiats lo mantenedor Mr. Justins Pepratx digué:

«Per la vigorosa resurrecció d' aquesta llengua en tota Catalunya, hont té son teatro, sa cátedra sagrada, son Parnás y fins sa epopeya. Ha dit que 's confon la llengua que parlaban nostres pares—aquesta llengua tan pura, tan correcta, tan expressiva, tan enérgica y tan melodiosa al hora; la llengua clara concisa en la qual fou escrit lo primer códich marítim en 1250, en us en tot lo litoral mediterrani y que ha servit de modelo y de base als códichs marítims de las demás nacions; aquesta llengua de las corts d' amor y dels tribunals—ab la barreja informe, sense reglas ni ortografia, que se sent per nostres carrers, absolutament com si s' anés á comparar lo llenguatge dels mercats de París ó 'ls dialectes de certas comarcas ab la llengua francesa tan parlamentaria y elegant.

Al cantor immortal de la Atlántida y del nostre Canigó—afegeix nostre amich—devém lo mes gran éxit de nostre concurs de llengua catalana. Lo poeta Verdaguer, que sería mes just d' anomenar nostre poeta, lo poeta del Roselló, que l' ha cantat com cap altre, ha pres per terme de sa oda dos grans restos d' una edad ja pasada y de nostre país: lo campanar de Sant Martí de Canigó que subsisteix encara dels dos gegants de pedra que s' aixecavan en altre temps per sobre de la soberba abadía de Sant Miquel de Cuixá en la Vall de Codalet prop de Prades *Los dos campanars* es una oda sublime com tot lo que surt de la ploma de son autor.»

«*Qui pateix de dolor reumátich es perquè vol.*»—Aixís acaba la carta que 'ns envía un suscriptor que havent seguit nostre consell de sometres al tractament del Dr. Viñas, ha obtingut en breus temps una curació complerta que en vá había esperat de mil medicacions empleadas desde la remota fetxa en que comensaren sos sufriments. Realment son sorprenents los resultats que 's vehuen del método curatiu del metje barceloní que viu en lo carrer de Mendizábal, núm. 15, pis segon.

Al jove poeta mallorquí, soci del Centre Escolar Catalanista, D. Francesch Casanovas

y Mir, li han sigut premiadas dos bellíssimas composicions en lo Certámen que ha de celebrarse próximament en Palma de Mallorca.

No es aqueixa la primera vegada que 'ns ocupém de lloers conquerits pel senyor Casanovas, á qui felicitem de tot cor per reconeix un verdader poeta de forsa y sentiment.

Ha quedat constituït lo Consell general del «Centre Catalá» de Sabadell en la forma següent:

Comisió Executiva.—President, don Antón de P. Capmany; Vicepresident, don Antón Círrera; Tresorer, don Rafel Llonch; y Secretaris, don Emili Carreras Folch y don Joseph Got Anguera.

Secció de Industria y Comers.—President, don Enrich Durán, Vicepresident, don Joaquim Casanovas Garí Montllor; y Secretari, don Manel Corominas.

Secció de Bellas Arts y Bellas Llettras.—President don M. Folguera Durán; Vicepresident, don Modest Durán; y Secretari, don Jeroni Ribera.

Ab mol bon éxit va estrenarse lo 20 de Janer en lo Teatre de Catalunya de Barcelona, un nou drama en tres actes y en prosa del incansable escriptor don Joaquím Riera y Bertrán, anomenat *Gent del Mar*.

Nos ocuparém detingudament d' aqueixa última producció en un de nostres próxims números.

PIFIAS

Han visitat nostra redacció los estimats col·legas: «L' Almogaver» de la Habana,—«Lo Bulletí del Centre Catalá de Tarrassa»,—«L' Arch de Sant Martí»,—«La Revista» y «La Pellicerina» d' aquesta Capital.

A tots correspondrem ab lo cambi.

La Societat Catalanista *Rat-Penat* posará en escena lo 13 d' aquest mes las obras se-

guents: Per carta de mes comedia de 'n Frederich Soler y «Lo que 's veu y lo que no 's veu» del senyó Renom.

Lo soci en Pere Sabaté cantarà la romansa «Recorts de ma terra» escrita y posada en música expressament pera ell

Se cantarà 'l duetto de I Puritani per los senyors P. Sabaté y E. Ráfols y lo duo de El juramento per los senyors B. Fugasot y P. Sabaté.

Avant y fora noys.

En lo número, próxim comensarem á publicar la novela de costums catalanas original de «Lo Cego» titolada.

!!! Cabrerá!!!

¡Á CATALUNYA!

AB MOTIU DE LA RESTAURACIÓ DEL MONASTIR DE SANTA

MARÍA DERIPOLL.

Desperta, vulguda patria,
tos lloers han secat prou,
de ta espléndida corona
ja han robat massa florons,
prous de befas y d' escarnis,
prou cadenas, prou grillons.
Conserva ta bella parla,
que la fé t' ajudi en tot,
lleys y drets no 't desamparin,
tingas honra, seny y cor.

L' hora nostra es arrivada;
ja 'l crit de *Resurrecció*
lo Deu de los grans judicis
fa resonará Ripoll:

nostra veu deihen juntarhi
fem chor, aixordant los trons,
y á n' aquell pilot de runas
imatje de nostra sort,
cridemli com altre Llatzer,
¡aixecat; d' eix llit de pols!
y veurém com una ossera
que sotraqueja, 's connou,
se belluga; torna á creixer,
y reb vida un altre cop
Catalunya, es eix cadavre
¡massa tips están los corps!
Demli vida altra vegada,

te Ripoll, ja te 'l bressol
que va ferla gran y lliure,
que va darli gloria y nom.
Aixecant aquellas pedras,
arborem antichs penons,
venerant santas despullas
honrém á nostres majors.
Obehim com mansa ovella
á la veu del bon Pastor
Nostra patria avuy nos crida:
si alguns fills que semblan borts,
la motejan y escarneixen
ja som bon grapat los bons
que cridats per l' *Al-le uya!*
y 'l toch de *Resurrecció!*
darém gloria á nostras glorias,
farém nou lo nostre nom.

JOAQUIM CABOT Y ROVIRA.

VUYTS Y NOUS

—Digam Peret; qu' es aixó de la qüestió de Cuba?

—No ho sé; pero ja veurás com es alguna cosa pera pujar lo ví.

Dos que feya poch eran casats tenian un genit que diariament s' administraban alguna esgarrapada. Una vehina caritativa preten ab gran empenyo posar la pau; però 'l seu marit li diu:

—Deixals!... son cosas de novis.

—¡Com!

—Si, estan en la *lucha* de mel.

En una enfermeria:

—Al número 17 hi ha que posarli dos dotzenas de sangoneras.

—Es impossible.

—¿Per qué?

—Perque 'l número 17 ha mort.

—No importa.

—¡Pero si ja está enterrat!

—Allavors, que las posin al n.º 18.

—No li fan falta.

—Tampoch á mi 'm fa falta pagar contribució y no obstant la pago.

Cantars

Ets tu mes que las rosas
 nena, bonica;
 com ellas també ostentas
 ta gallardia.
 Mes per desdixta
 no hi ha en lo mon cap rosa
 sens tenir espinas.

J. RIBAS MAS.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Un fulano de *tercera*
 y d' apellido *segona*,
 va arribar á Barcelona
 gran total del principat;
 al ser á la plasa del *duas*
 entrá á l' iglesia del *dos*
 y prop la *dos prima* un gos
 lo va deixar mitj baldat.

ESTAPERET.

☞

Primera-segona
 trovarás á parells
 en las societats
 de joves ó vells,
 y *duas-primera*
 fá y ha fet furor
 en tots los teatros
 com primer actor.

QUADRAT NUMÉRICI

.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, ho-
 rizontal y diagonalment donguin los anys de Cristo.

QUADRAT DE PARAULAS

.

Omplir los pichs ab lletras que llegidas vertical y ho-
 rizontalment donguin:

CAP CIGRANY.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior.

- 1—Pe-ra.
- 2—Pis-to-la.
- 3—Tin-ter.
- 4—Cap-sa.
- 5—Romaguera.

Han enviat solucions los ciutadants següents:

- Totas—Estaperet.
- 1 2 3 4 5—Piu-piu.
- 1, 3 y 4—Camalluhent, Cabot y Un Taauquil.
- 1—Cap-Cigrany.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR DE LA GRALLA.

—Camalluhent, comensém per vosté. Sembla mentida
 que fassa tan lo tonto, ahont han anat aquellas ganas de
 escriurer. Sembla que 'l Carnestoltas l' ha deixat baldat
 de dits.

—Ribas Mas—¡V vosté! que fí vosté sant cristiá—!Ha
 renyit ab las senyoras del Parnás que ja no 's recorda de
 fer versos com lo "Jo t' am"? Si no escriu no s' acosti per
 la Redacció á fernos mes ombra; no volém embrassos, ja
 ho sab.

—Estaperet—Bé mol bé, ¡que 'n sab vosté de fer xa-
 radas!

—Pau de las Ansias—Hi anirá, lo 'ns envía després
 de passarhi un xich lo ribot.

Un Gandul, Andalus del Clot, Pas-plus y un Viudo; lo
 d' aquesta semana es tan de gabellat, que ni siquiera val
 la pena de dirne res.

PAU SANTILLAS
 ARQUITECTE
y professor de dibuix lineal, levat y topogràfic

—

Projectes d' edificis públichs y particulars,
 aixecament de planos,
 divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Egido 130º